

וישבע השומר כי לא פשע בשמירת החפץ, ועל ידי שבועה זו — נפטר מתשלום.

ואם אירע הדבר כאשר היה החפץ אצל השואל, הרי הוא, **השואל — משלם את הכל**,⁽⁶⁾ ואפילו אם קרה הדבר באונס! ואינו נפטר על ידי שבועה.

ואם אירע הדבר כאשר היה החפץ אצל **נושא שכר והשוכר** — וטוענים כי נשבר הדבר, הרי הם **נשבעין על טענת השבורה** כלומר, שנשברה הבהמה באונס,

וכן אם טוענים כי נשבתה הבהמה שהופקדה בידם, הרי הם נשבעים על טענת **השבויה**, שנשבתה הבהמה באונס.

וכן על המתה, שמתה הבהמה שלא על ידם, ונפטרים מתשלום, על ידי שבועה זו.

ואם טוענים השוכר והשומר שכר שנגנבה הבהמה מהם או שאבדה — **משלמין את האבדה ואת הנגיבה!** ואינם נפטרים על ידי שבועה.

הובא לעיל בהקדמה, הדין ששנינו לעיל בפרק חמישי, כי מי שכפר בפקדון שהופקד בידו, ונשבע על כך, והתברר ששיקר בשבועתו — חייב בקרבן אשם. וכן מוסיף ומשלם חומש מחמת שבועה זו.

ואינו מתחייב בקרבן שבועת הפקדון, אלא אם באותה כפירה בשבועה, הוא פוטר עצמו מתשלום ממון.

אבל, אם ממילא הוא פטור מלשלם, אף בלא שישקר, והיה יכול לפטור עצמו אף אם היה נשבע אמת, אלא שפטר עצמו דוקא על ידי שבועת שקר, אין הוא חייב בקרבן!

ולכן, אם אמר המפקיד לשומר חנם: **היכן שורי? ואמר לו השומר: מת!** ואילו האמת היא: **והוא**, [האמת היא], **שהשור הזה נשבר, או נשבה, או נגנב, או אבד!**

או שאמר השומר כי השור **נשבר, והוא** [האמת היא], **שהשור הזה מת, או נשבה, או נגנב, או אבד!**

וכן אם אמר **נשבה השור, והוא** — **שמת או נשבר או נגנב או אבד!**

וכן אם אמר השומר **נגנב השור. והוא, שמת או נשבר או נשבה או אבד.**

וכן אם אמר השומר חנם: **אבד השור. והוא, שמת או נשבר או נשבה או נגנב!**

ועל כל טענות אלו שטוען השומר, אמר לו המפקיד: **משביעך אני** על דבריך שהם אמת, **ואמר השומר: אמן!** —

פטור השומר מקרבן שבועת הפקדון, על אף ששיקר, כיון שהיה יכול להישבע שבועת אמת ולהיפטר. ונמצא, שלא כפר ממון בשבועתו, כיון שממילא היה פטור.

אם אמר המפקיד לשומר חנם: **היכן שורי? אמר לו השומר: איני יודע מה אתה פה!** כלומר, כופר הוא בכל טענת המפקיד, וטוען

[חינם]

6. פירוש, בכל מה שמוזכר בתורה בפרשת

שומרים לחיוב, הוא נשבע שכך עלתה לו, ופטור. אבל בפשיעה הוא חייב. [רש"י במשנה בבא קמא צג א וכעין זה כתבו בתוס' ד"ה שומר